

Pavel Ambrož Homér

Setkání s François Villonem

François, kde jsou naši bratři?
Vzpomínáš, v zaplivaném lokále,
tam jsem tě asi prvně spatřil.
Měli jsme tenkrát oba na mále.

No prostě jsme se poznat museli,
ale proč sedíme takhle sami?
To setkání nejní moc veselý.
François, kde jsou naši známí?
To už nemá nikdo co povědět?
Mám žízeň, i krčmář se už schovává.
Dva džbánky a budou tady hned!
Praviš, že zbytečně si zahrávám?

No konečně, to burgunský má říz,
tak rychle, dokud ještě žijeme,
já bych se dneska s chutí líz.
A k čertu celá slavná policie!

Ale pořád tu něco sakra chybí.
Je ticho, dusno k zalknutí,
ty kzichy kolem, tlamy rybí.
Já kašlu na nějaký pohnutí.

Když smrt, tedy se vši slávou,
François, ty jsi přeci tímhle žil
a tak mi teda vyhlídni tu pravou.
Snad jsi se za ta léta nezměnil.

François, kdo teď vlastně jsou ti praví?
Říkáš, že dávno zlamali jim vaz,
že do košů furt padaj další hlavy,
že už jen čekáš, kdy vyberou si nás.
Na tebe na pařížský prefektuře,
kde bejval jsi víc než častý host.
No a já skončím možná ještě hůře –
– o mě má zájem Státní bezpečnost.

To víno ale leze do palice!
Ať zůstanou nám aspoň vzpomínky.
Krčmáři, nalej, nalej ještě více,
ať strach už nevejde se do sklínky.
Proč ale zůstali jsme sami,

jen kvůli tomu mám snad zlost.
Ať vstanou z mrtvých naši známí,
vždyť dobytka je víc než dost.
François – víc než dost.